

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 1820/22
6.7.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Снежане Живковић, председника већа, Маје Чогурић и Миленије Петричевић, чланова већа, у парници тужиоца Општине Нова Варош, Карађорђева 32, коју заступа општински правобранилац Радмила Стојановић, против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Бојан Фајгел, адвокат из Београда, Ресавска 33, ради стицања без основа, одлучујући о жалби туженог, изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П 6158/17 од 07.04.2021. године, у седници већа одржаној дана 6.7.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог АА из ... и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П 6158/17 од 07.04.2021. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужиоца Општине Нова Варош и туженог АА из ... за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 6158/17 од 07.04.2021. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени АА из ... да тужиоцу Општини Нова Варош на име стицања без основа исплати износ од 2.700.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од 02.09.2016. године, када су тужиоцу пленидбом скинута средства са рачуна, до исплате, на рачун буџета тужиоца, у року од 15 дана, под претњом принудног извршења. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 137.250,00 динара, у року од 15 дана, под претњом принудног извршења.

Против наведене пресуде, тужени је благовремено изјавио жалбу, побијајући је из свих разлога прописаних одредбом члана 373. став 1. ЗПП. Жалбене разлоге је

образложио и жалбени предлог изнео и трошкове опредељено тражио.

Тужилац је благовремено одговорио на жалбу туженог. Трошкове је опредељено тражио

Испитујући правилност побијане пресуде, у границама законских овлашћења из члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку – ЗПП (“Службени гласник РС” бр. 72/11, са свим изменама и допунама), Апелациони суд у Београду је оценио да жалба туженог није основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка предвиђене чланом 374. став 2. тачка 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности, а због којих би побијана пресуда морала бити укинута.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац и тужени су пред Основним судом у Пријепољу, Судском јединицом у Новој Вароши дана 26.06.2015. године, закључили поравнање којим је тужени пренео тужиоцу у својину непокретности, ближе наведене у ставу првом поравнања, уз обавезу тужиоца да за непокретности исплатити укупан износ од 145.199.999,93 динара, и то прву рату у износу од 114.986.152,93 динара одмах по закључењу судског поравнања, а другу рату у износу од 30.213.847,00 динара до 31.05.2016. године. Решењем о извршењу Основног суда у Пријепољу, Судске јединице у Новој Вароши од 11.07.2016. године, на предлог туженог од 11.07.2016. године, на основу судског поравнања закљученог пред Основним судом у Пријепољу, Судском јединицом у Новој Вароши од 26.06.2015. године, одређено је извршење према тужиоцу ради наплате износа од 30.213.847,00 динара, на име друге рате из наведеног поравнања, као и трошкова поступка у износу од 48.750,00 динара пленидбом новчаних средстава извршног дужника и преносом на рачун извршног повериоца бр. ... који се води код “Комерцијалне Банке” а.д. Београд, на име туженог. Пресудом на основу признања Основног суда у Пријепољу, Судске јединице у Новој Вароши П 1200/16 од 16.01.2017. године обавезана је тужена, Општина Нова Варош да тужиоцу АА из ... на име накнаде стварне штете исплати износ од 939.023,25 динара, са каматом од подношења тужбе до коначне исплате, као и да накнади трошкове парничног поступка у износу од 58.035,00 динара, са каматом од извршности, па до коначне исплате. Према образложењу наведене пресуде на основу признања, Општина Нова Варош је према поравнању РЗ бр. 36/15 од 26.06.2015. године, била у обавези да исплати АА укупан износ од 145.199.999,93 динара и то прву рату у износу од 114.986.152,93 динара одмах по закључењу судског поравнања, а другу рату у износу од 30.213.847,00 динара до 31.05.2016. године. Општина је прву рату исплатила одмах по закључењу поравнања, док другу рату није исплатила у целости због чега је тужилац поднео предлог за извршење на основу извршне исправе 8.7.2016. године, које извршење је у целости спроведено решењем И 211/16 од 11.07.2016. године. Како је друга рата предвиђена поравнањем доспевала 31.05.2016. године, тужени је пао у доцу са испуњењем новчане обавезе јер је дуг исплатио 2.9.2016. године, због чега му припада право на законску затезну камату за период доцње у износу од 939.023,25 динара, са законском затезном каматом од подношења тужбе. Решењем о извршењу Основног суда у Пријепољу, Судска јединица у Новој Вароши Ии 94/17 од 27.02.2017. године одређено је извршење по предлогу извршног повериоца АА поднетог

27.02.2017. године на основу пресуде П 1200/16 од 16.01.2017. године и одређено је извршење према дужнику, Општини Нова Варош, ради наплате износа од 939.023,25 динара, са каматом од подношења тужбе до коначне исплате, трошкова парничног поступка у износу од 58.035,00 динара, са каматом, као и трошкова извршног поступка од 5.891,00 динара, пленидбом новчаних средстава извршног дужника и преносом на рачун извршног повериоца АА. Према налазу и мишљењу судског вештака економско-финансијске струке Александра Станковића од 30.11.2020. године утврђено је да је тужилац у целини благовремено 29.06.2015. године извршио уплату прве рате, а да је уплату друге рате извршио 02.09.2016. године, као и трошкова извршног поступка по решењу И 211/16 од 11.07.2016. године, да је затезну камату за време доцње уплатио 30.03.2017. године по пресуди П 1200/16 од 16.01.2017. године, као и трошкове парничног поступка, те да је поред наведених уплата којима је у потпуности измирена новчана обавеза предузета судским поравнањем од 26.06.2015. године, тужилац на рачун туженог означен у судском поравнању уплатио и следеће износе: дана 31.05.2016. године износ од 600.000,00 динара; дана 02.06.2016. године износ од 1.900.000,00 динара и дана 10.06.2016. године износ од 200.000,00 динара, укупно 2.700.000,00 динара, који је предмет ове тужбе.

Све важне чињенице за доношење одлуке о тужбеном захтеву, првостепени суд је правилно и потпуно утврдио на основу изведених доказа, које је правилно оценио применом одредбе члана 8. ЗПП. Жалбом туженог, у којој нису изнете нове чињенице, нити су предложени нови докази, у смислу члана 372. став 1. ЗПП, правилност утврђеног чињеничног стања није доведена у сумњу.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је правилном применом одредбе члана 210. Закона о облигационим односима - ЗОО, закључио да су испуњени услови из наведене одредбе, будући да је тужени поднео предлог за извршење дана 11.07.2016. године ради исплате целокупне друге рате по поравнању, на основу којег је истог дана донето решење о извршењу, чијим је спровођењем тужени принудно од тужиоца наплатио целокупну другу рату дана 02.09.2016. године, која је уплаћена на рачун туженог након што је тужилац добровољно исплатио део друге рате у периоду од 31.05.2016. године до 10.06.2016. године у износу од 2.700.000,00 динара, на рачун туженог. Имајући у виду да је тужилац добровољно исплатио део друге рате по поравнању РЗ бр. 36/15 од 26.06.2015. године у периоду од 31.05.2016. године до 10.06.2016. године у износу од 2.700.000,00 динара и да је исти дуг у поменутом делу платио два пута на рачун туженог, једном добровољно и други пут на основу извршне исправе на основу које је донето решење о извршењу, то је суд правилно закључио да је тужбени захтев основан и да је тужени несавестан од дана стицања у наведеном делу од 02.09.2016. године и применом одредби члана 210, 212. и 214. ЗОО, усвојио тужбени захтев и одлучио као у изреци ове пресуде у ставу првом.

На правилно утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно применио материјално право одредбе члана 210, 212. и 214. ЗОО и за своју одлуку дао је ваљане, непротивречне и потпуне разлоге које као правилне прихвата и другостепени суд.

Сагласно одредби члана 210. ЗОО, када је неки део имовине једног лица прешао на било који начин у имовину неког другог лица, а тај прелаз нема свој основ у неком правном послу или закону, стицалац је дужан да га врати, а када то није могуће да

накнади вредност постигнутих користи (став 1). Обавеза враћања, односно накнаде вредности настаје и када се нешто прими, с обзиром на основ који се није остварио или који је касније отпао (став 2). Одредбом члана 212. истог закона прописано је да ко је исти дуг платио два пута, па макар једном и по основу извршне исправе, има право тражити враћање по правилима стицања без основа. Одредбом члана 214. ЗОО, прописано је да када се враћа оно што је стечено без основа, морају се вратити и плодови и платити затезна камата и то, ако је стицалац несавестан, од дана стицања, а иначе од дана подношења захтева.

Супротно жалбеним наводима, правилно је првостепени суд утврдио да је тужилац добровољно на рачун туженог наведен у закљученом поравнању, исплатио део друге рате у периоду од 31.05.2016. године до 10.06.2016. године у износу од 2.700.000,00 динара и то пре него што је тужени поднео предлог за извршење дана 11.07.2016. године и принудно од тужиоца дана 02.09.2016. године наплатио целокупну другу рату. На наведени начин имовина туженог се увећала, па је у смислу члана 210. и 212. Закона о облигационим односима, у обавези да стечено без основа врати, имајући у виду да је средства примио и да тај прелаз нема свој основ у неком правном послу или закону.

Неосновано се жалбом указује да је првостепени суд погрешно применио материјално право у погледу обима враћања, указивањем да је заправо тужилац био несавестан. Наиме, у конкретној правној ствари, исплату укупног износа од 2.700.000,00 динара, тужилац је извршио на рачун туженог код Комерцијалне банке бр. ..., који је у закљученом поравнању наведен као рачун туженог на који се имају уплатити новчани износи по закљученом поравнању. Чињеница да тужилац у извршном поступку није улагао приговоре поводом двоструке наплате, не ослобађа туженог одговорности. Тужени је знао и морао знати да су му новчана средства у износу од 2.700.000,00 динара уплаћена од стране тужиоца у периоду од 31.05.2016. године до 10.06.2016. године и без обзира на уплату поднео је предлог за извршење на основу веродостојне исправе дана 11.07.2016. године ради наплате целокупне друге рате иако је тужилац претходно делимично испунио своју уговорну обавезу. Следом изнетог, правилно је првостепени суд оценио да је тужени даном подношења предлога за извршење на основу веродостојне исправе постао несавестан, јер је према редовном току могао проверити и знати да је тужени исплатио у периоду од 31.05.2016. године до 10.06.2016. године износ од 2.700.000,00 динара на име делимичног извршења уговорне обавезе, дакле пре него што је тужени поднео предлог за извршење дана 11.07.2016. године и принудно од тужиоца наплатио целокупну другу рату дана 02.09.2016. године. Наводи туженог да је пропустио да евидентира уплате тужиоца су без значаја за одлучивање о захтеву, као и указивање да је даном пријема тужбе поднете 25.4.2017. године, сазнао за извршене исплате и потраживање тужиоца који је исти дуг платио два пута, једном добровољно и други пут по основу извршне исправе, када се има у виду да је тужени током трајања првостепеног поступка оспоравао уплате тужиоца, рачун на који су вршене уплате, због чега је и изведен доказ вештачењем и несумњиво утврђене чињенице на којима је првостепени суд засновао закључак о основаности захтева, па је правилно првостепени суд утврђено поступање туженог оценио као несавесно и правилном применом одредбе члана 214. ЗОО обавезао туженог да тужиоцу исплати камату почев од дана стицања 02.09.2016. године.

Приликом доношења одлуке о основаности изјављене жалбе, односно законитости и правилности побијане пресуде, другостепени суд је имао у виду и остале жалбене наводе, али их није посебно образлагао, сагласно овлашћењу из члана 396. став 1. ЗПП, јер не могу довести до другачије, по туженог повољније одлуке у овој правној ствари.

На основу изложеног, Апелациони суд у Београду је одбио као неосновану жалбу туженог и потврдио првостепену пресуду у ставу првом изреке на основу члана 390. Закона о парничном поступку.

Потврђена је, применом члана 401. тачка 2. ЗПП и одлука о трошковима парничног поступка садржана у ставу другом изреке побијане пресуде, јер је донета правилном применом одредаба чланова 150, 153, 154. и 163. ЗПП и одговара исходу спора и постигнутом успеху странака, а трошкови су одмерени правилном применом Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката.

Одлучујући о захтевима тужиоца и туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка, Апелациони суд у Београду је оценио да им накнада тих трошкова не припада, имајући у виду да тужени није успео у поступку по изјављеном правном леку, а одговор на жалбу не представља обавезну парничну радњу, у смислу одредбе члана 380. став 1. ЗПП, па тиме ни нужан издатак за вођење парнице и у смислу одредбе члана 165. ЗПП у вези са одредбом члана 154. истог закона, одлучио као у ставу другом изреке ове пресуде.

**Председник већа-судија
Снежана Живковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић